

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 27. 8. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil písemným prohlášením ze dne 3. 9. 2021. Uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení a zájmu o politiku, je zdravý, svobodný a bezdětný, narodil se v Kyjevské oblasti, bydliště má v X ve Volyňské oblasti. Do ČR přijel dne 7. 6. 2021 na české pracovní vízum, a to autobusem přes Maďarsko. V roce 2018 byl opakovaně bezvívově v Polsku, dostal tam vyhoštění na 6 měsíců. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je to, že jej chtějí povolat do armády, aby šel bojovat. Vojenskou službu již absolvoval, mohou jej mobilizovat.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem rovněž proveden dne 3. 9. 2021. Žalobce sdělil, že jelikož věděl, že jej mohou mobilizovat, potřeboval rychle odjet. Do ČR přijel, protože si myslel, že je zde snazší vyřízení dokladů než třeba v Polsku. České pracovní vízum získal až napotřetí. Za jeho vyřízení zaplatil zprostředkovateli 300 Eur. V ČR pracoval bez smlouvy na stavbách, kdo mu zajistil pracovní pozvání do ČR, neví. O mezinárodní ochranu žádá, neboť nechce jít do války, bojovat, zabíjet či zemřít. Válka je politika, když žalobce absolvoval základní vojenskou službu, věděl o lidech, kteří to nezvládli a chtěli si vzít život. Žalobce dostal po ukončení základní vojenské služby dvě předvolání, poté ještě přijeli k nim domů, lidé z vojenské správy chodí po městě, kde jej viděli. Žalobce má na Ukrajině kamarády, kteří byli v podobné situaci a teď jsou v zákopech. Již během základní vojenské služby chtěli žalobce poslat na východ Ukrajiny, žalobce se odvolal na svůj špatný zdravotní stav, byl kontrolován, zda mluví pravdu.
3. Žalobce dodal, že po ukončení základní služby jej demobilizovali, on nepodepsal souhlas s tím, že jej mohou povolat, stejně však existuje nařízení, že v případě mobilizace jí podléhají vojáci v záloze. Jiné problémy žalobce ve vlasti neměl, nebyl trestně stíhaný a neměl ani problém s vycestováním. O mezinárodní ochranu nepožádal hned po příjezdu do ČR, neboť nevěděl, jak se dostat do přijímacího střediska, nějakou dobu pobýval v Praze, ukradli mu telefon a neměl přístup k internetu. Poté mu pomohl zaměstnavatel.
4. Žalobci byla zaslána výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, kterou si však nepřevzal a posléze se k seznámení s podklady nedostavil.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný poukázal na § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, dle něž Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu mj. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů. Žalobce se narodil v Kyjevské oblasti, reálné bydliště má ve Volyňské oblasti na západě Ukrajiny, kde se vyhláškou stanovená výjimka neuplatní. Na základě žalovaným opatřených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a výpovědi žalobce lze dle žalovaného považovat Ukrajinu ve vztahu k žalobci za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal, že by se v jeho případě o bezpečnou zemi původu nejednalo.

6. Dle žalovaného je branná povinnost legitimní občanskou povinností a její výkon, popřípadě postih za její nevykonání, nemůže být chápán jako pronásledování či vážná újma hrozící žalobci ze strany ukrajinských orgánů. Z informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi vyplývá, že vojenská služba je na Ukrajině upravena zákonem a podmínky jejího výkonu jsou standardní. Tvrzení žalobce o tom, že byl povolán k výkonu vojenské služby, je nevěrohodné, neboť v takovém případě by mu nebylo umožněno vycestování z Ukrajiny. Žalovaný rovněž zpochybnil tvrzení žalobce o nutnosti vycestovat z Ukrajiny co nejrychleji, když žalobce sám uvedl, že pracovní vízum získal až napotřetí, což muselo trvat relativně dlouho. Přitom mohl žalobce vycestovat okamžitě v rámci bezvízového styku. Z opatřených podkladů také vyplývá, že na Ukrajině neprobíhá mobilizace již od roku 2015. Pokud by žalobce čelil tlaku vojenské správy, může situaci řešit s ukrajinskými orgány. Problematika konfliktu na východě Ukrajiny a výkonu vojenské služby je předmětem monitoringu řady organizací, o nasazování civilistů do bojů však zprávy nejsou.
7. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce přicestoval do ČR již dne 7. 6. 2021 na základě českého pracovního víza, o mezinárodní ochranu však požádal až dne 27. 8. 2021 poté, co mu skončila platnost víza. V tomto období navíc dle svého tvrzení „neoficiálně“ pracoval na stavbách. Ani tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by v případě žalobce nebylo možno považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu žalobce na území ČR.
8. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítl, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není náležitě odůvodněno, protože je nepřezkoumatelné, a jeho výroková část není přesná a určitá. Žalobci v případě návratu do domovského státu hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný nepostupoval v duchu čl. 4 odst. 3 směrnice Rady Evropské unie 2004/83/ES a tvrzení žalobce systematicky stavěl do světla problémů, které nedosahují intenzity porušení základních práv žalobce, a posuzoval je izolovaně. Žalovaný klade žalobci k tíži skutečnost, že po dlouhou dobu bojoval za svá práva. Největším problémem napadeného rozhodnutí je, že žádost byla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná, přitom zjevně nedůvodná není. Okolnosti tvrzené žalobcem měl správní orgán prošetřit, což neučinil.
9. Žalovaný dále podle žalobce nezohlednil jím shromážděné podklady a nevázal je k aktuální situaci žalobce, neoznačil důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel, a nevypořádal se s nimi. Závěry správního orgánu jsou zcela protichůdné a svědčí o nezájmu a nepochopení institutu žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný pominul skutečnost konfliktu žalobce, absenci ochrany státních orgánů Ukrajiny, krádež Krymu, masakry v oblasti Donbasu či realitu nevyhlášené války s Ruskem, maskující se za vnitrostátní konflikt. Nelze tvrdit, že na Ukrajině nic z toho, co uváděl žalobce, nemůže hrozit. Ukrajina je a vždy byla v částečném rozkladu, což je v zájmu Ruska. O to více by se měl správní orgán věnovat tvrzením žalobce, nikoliv pouze slepě odkazovat na staré a nikoliv hojné dokumenty, které

nejsou dostatečně aktuální s ohledem na zhoršující se situaci. Žalobce má pochybnost ohledně objektivitu podkladů pořízených státními institucemi ČR, jejímž zájmem není udělovat mezinárodní ochranu jednotlivcům. Ohledně účelovosti podané žádosti žalovaný pouze spekuluje.

10. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, uvedl, že mu po návratu do vlasti hrozí reálné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž se nemůže spolehnout na statní orgány domovského státu. Žalovaný však důkazy svědčící pro důvodnost žádosti žalobce ignoruje. Není důvodu, proč by měl správní orgán uvádět, že nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebo zkoumat, zda je proti žalobci na území domovského státu vedeno trestní řízení, když se žádných takových skutečností žalobce nedovolával. Žalovaný nehodnotil shromážděné důkazy v jejich souhrnu, ty podstatné ignoroval či uvedl zavádějící informace o účelovosti žádosti. Své rozhodnutí odůvodnil v podstatě stejně jako své předchozí a soudem zrušené rozhodnutí.
11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil, napadené rozhodnutí nepovažoval za vadné, k čemuž odkázal na jeho odůvodnění a obsah správního spisu. Uvedl, že vzal v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi původu, přičemž přijaté řešení odpovídá okolnostem žalobcova případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce pochází z bezpečné země původu, s odkazem na správní judikaturu uvedl, že žalobce neprokázal, že by se v jeho případě o bezpečnou zemi původu nejednalo. Zopakoval, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem uznávaným i mezinárodními úmluvami. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné za pronásledování či vážnou újmu podle zákona o azylu. Dle informace OAMP – Situace na Ukrajině existuje na Ukrajině možnost náhradní vojenské služby. Žalobce využívá žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci svého pobytu v ČR, což plyne z toho, že žádost podal těsně před uplynutím tříměsíční doby oprávněného pobytu na území EU. Žalovaný odkázal na správní judikaturu, z níž plyne, že mezinárodní ochrana k prosté legalizaci pobytu neslouží. Žalobce také z Ukrajiny vycestoval legálním způsobem a neuvedl objektivní důvody, proč by se nemohl vrátit do vlasti, aby si legalizoval pobyt na území ČR.
12. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Na prvním místě soud uvádí, že nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. K vadě spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí přihlíží soud i z úřední povinnosti, neboť nepřezkoumatelnost zpravidla brání věcnému přezkumu a posouzení žalobních

námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; judikatura Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Takovouto vadou napadené rozhodnutí netrpí, když jeho odůvodnění není rozporuplné, jak naznačoval žalobce, a je z něj naopak patrné, z jakých důvodů a s využitím jakých podkladů dospěl žalovaný k závěru o zamítnutí žádosti žalobce. Taktéž výrok napadeného rozhodnutí je dostatečně přesný a určitý, když nevzbuzuje pochybnosti o žalovaným přijatém řešení věci. Žalobce ostatně nespecifikoval, v čem konkrétně by měla nepřesnost či neurčitost výroku spočívat.

14. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
15. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
16. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
17. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
18. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
19. Soud konstatuje, že žalovaný především správně vyhodnotil Ukrajinu, resp. její Volyňskou oblast, odkud žalobce přicestoval a kde má bydliště, jako bezpečnou zemi původu. Vycházel přitom především z § 2 výše citované vyhlášky, jakož i z opatřených zpráv týkajících se hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, situace v zemi a situace

neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Za této situace bylo na žalobci, aby v duchu § 16 odst. 2 zákona o azylu unesl své zvýšené důkazní břemeno a s ohledem na presumpci neporušování práv vlastních občanů ze strany bezpečných zemí původu prokázal, že právě v jeho případě Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze.

20. Uvedený závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, uveřejněném ve Sbírce NSS pod č. 1749/2009, když uvedl: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
21. V daném případě nebylo prokázáno, že by Ukrajina ve vztahu k žalobci bezpečnou zemí původu nebyla. Soud naopak sdílí názor žalovaného, že zde existuje několik okolností, které poukazují na spíše účelový postup žalobce, jehož obava z nástupu do armády nemusí být tak značná, jak žalobce tvrdí, nicméně si žalobce prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu hodlá zajistit pobytové oprávnění v ČR. Subjektivní vnitřní psychický stav žalobce nelze pochopitelně objektivně zjistit, lze na něj však usuzovat z chování žalobce a nastalých skutečností, které zjistit lze.
22. Žalobce sám vypověděl, že již v roce 2018 pobýval opakovaně v Polsku, odkud byl nakonec vyhoštěn. Je obecně známo, a vyplývá to koneckonců i z žalovaným opatřené zprávy Ukrajina – Situace v zemi, že již v roce 2018 probíhaly boje na jihovýchodě Ukrajiny, které byly více či méně skrytým rusko-ukrajinským konfliktem navazujícím na anexi Krymu. Tímto stavem se tehdy žalobce mohl cítit ohrožen podobně, jak to tvrdí nyní, přesto patrně v Polsku o mezinárodní ochranu nežádal a jistě mu nebyla udělena, když žalobce nic takového ani nezmínil. V Polsku tehdy pobýval z pracovních důvodů, podobně jako aktuálně v ČR. Pokud hovoří o obavách v souvislosti s nyní podanou žádostí o mezinárodní ochranu a o potřebě rychle opustit Ukrajinu, nepůsobí toto tvrzení příliš věrohodně, jestliže měl žalobce dostatek času na to, aby si na Ukrajině natříkrát vyřizoval pracovní vízum.
23. Nabízí se pak otázka, proč si pracovní vízum vyřizoval v situaci, kdy podle čl. 4 ve spojení s přílohou II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, měl žalobce možnost přicestovat do ČR bezvívově, a tedy okamžitě bez zbytečného papírování a sjednávání prostředníka, jemuž žalobce za pracovní vízum

dokonce zaplatil 300 Eur. Pokud se již žalobce pustil do procesu opatření pracovního víza, a tedy jevil snahu dostat se do ČR legálně, nemohla být pro něj informace o dostupném bezvízovém styku nedosažitelná. Soud musí konstatovat, že takovýmto způsobem člověk obávající se snad i o svůj život ze země, kterou považuje za nebezpečnou, neprchá. Chování žalobce naopak naznačuje, že hodlal do ČR odcestovat za prací, tedy opět z ekonomických důvodů tak, jak již v minulosti opakovaně pobýval v Polsku. Nadto vycestoval legálně, což nesvědčí o snaze Ukrajiny jej povinně mobilizovat.

24. Dalším střípkem do mozaiky je pak postup žalobce po příjezdu do ČR, kde měl dle spisového materiálu uděleno vízum od 6. 6. 2021 do 27. 8. 2021. Po svém příjezdu dne 7. 6. 2021 žalobce dle své výpovědi pobýval v Praze, Liberci a okolí, kde bez smlouvy pracoval na stavebních stavebních. Na žalovaného se po příjezdu do ČR s žádostí o mezinárodní ochranu neobrátil. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska prostorového. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu teprve v den, kdy mu končila platnost pracovního víza, což opět příliš nesvědčí o velké intenzitě jeho obav a snaze uchýlit se pod mezinárodní ochranu České republiky z důvodů předvídaných zákonem o azylu. Příběh žalobce o tom, že ztratil mobilní telefon a nevěděl jak se dostat do přijímacího střediska, mohl být relevantní maximálně v řádu jednotek dnů. Následně již měl žalobce žádost o mezinárodní ochranu podat, a pokud tak neučinil, svědčí to o nevyvinutí dostatečné snahy, a tedy o nedostatku skutečné azylově relevantní motivace žalobce k získání mezinárodní ochrany.
25. I kdyby žalobcova žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána účelově, jak bylo nastíněno výše, neshledal by ji soud důvodnou. Její podstatou je totiž obava žalobce, že bude odveden do ukrajinské armády a případně bude muset za svou vlast bojovat, přičemž mu hrozí případně i smrt. I kdyby bylo pravdou, že ukrajinský stát pociťující své ohrožení hodlá aktivovat neprofesionální vojáky, a povolát takto žalobce do armády, nelze v této skutečnosti spatřovat hrozbu pronásledování či vážné újmy.
26. Hodlá-li žalobce z těchto důvodů hledat mezinárodní ochranu v ČR, pak soud připomíná, že podle § 2 a § 7 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování, mají v zásadě všichni čeští občané ve věku mezi 18 a 60 lety brannou povinnost a dle téhož zákona mohou být mobilizováni. Také Česká republika, podobně jako další i vyspělé státy, udržuje se svými občany státoobčanský svazek, který jí mj. umožňuje v případě hrozby povolat své občany do zbraně. Za těchto okolností by působilo poněkud absurdně, aby Česká republika udělovala mezinárodní ochranu cizím státním příslušníkům pro jejich ohrožení tím, že také jiný stát uplatňuje obdobný přístup a hodlá se bránit jemu hrozícímu nebezpečí prostřednictvím mobilizace svých občanů v záloze. V takovém případě nelze bez dalšího hovořit o nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, či o selhání ukrajinských orgánů, jak to ostatně vysvětloval žalovaný v napadeném rozhodnutí.
27. K ozbrojenému konfliktu na východě Ukrajiny se opakovaně vyjádřil také Nejvyšší správní soud. Ten např. v usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020-29, uvedl: „K obavám stěžovatele z účasti v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud odkazuje

na svou ustálenou judikaturu, dle které odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, či ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24). Stejně tak ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65) podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.“

28. Na těchto závěrech setrvává také zdejší krajský soud, přičemž dodává, že obavy žalobce dle jeho výpovědi nejsou spojeny s politickým či náboženským přesvědčením. Soud si je vědom toho, že v období minimálně posledních týdnů je předmětem prakticky každodenního mediálního pokrytí napětí mezi Ruskem a Ukrajinou, poblíž jejíž hranic Ruská federace rozmisťuje vojáky a vojenskou techniku. Doposud však tato situace nevyeskalovala v otevřený, neřkuli totální ozbrojený konflikt. Rusko tento postup využívá jako prostředek nátlaku zejména na Ukrajinu a státy NATO k dosažení svých mezinárodně-politických cílů. Popsaná aktuální situace nic nemění na výše uvedených, potažmo žalovaným v napadeném rozhodnutí prezentovaných závěrech. Kdyby tomu tak bylo, musela by být mezinárodní ochrana udělena prakticky každému Ukrajinci, který by mohl být povolán do ukrajinské armády.
29. Žalobce v podané žalobě setrvává v poměrně obecné rovině, neuvádí například, jaké důkazy svědčící ve prospěch žalobce měl žalovaný ignorovat. Soud konstatuje, že skutkový stav byl pro potřeby posouzení žádosti zjištěn dostatečně, žalovaný v napadeném rozhodnutí označil podklady, z nichž při posuzování žádosti vycházel, a své závěry srozumitelně vysvětlil. Podklady byly s ohledem na dobu, kdy bylo správní řízení vedeno, dostatečně aktuální, klíčové zprávy o situaci na Ukrajině a o jejím hodnocení jako bezpečné země původu pochází z června, resp. července 2021. K nejaktuálnější situaci na Ukrajině se soud stručně vyjádřil výše. Žalobce, kterého tížilo zvýšené důkazní břemeno, s důkazními návrhy nepřišel a neučinil tak ani v žalobě. Nedůvěra žalobce v českými orgány opatřené podklady je bezpředmětná, tyto podklady ostatně obsahují seznam zdrojů, přičemž se opírají mj. o zprávy mezinárodních organizací. Azylový příběh žalobce byl žalovaným posouzen v jeho celistvosti, jeho žádost byla správně zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, když byly naplněny podmínky tohoto ustanovení.

30. Pokud žalobce v závěrečných pasážích žaloby poukazoval na to, že žalovaný nadbytečně hodnotil otázku trestního řízení proti žalobci, pak soud takové hodnocení v napadeném rozhodnutí nenalezl. Obsahově bohatší odůvodnění by však stěží mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. S obsahem spisového materiálu se rovněž zcela mýjí zmínka žalobce, že předchozí rozhodnutí žalovaného bylo soudem zrušeno. Ze správního spisu neplyne vydání jakéhokoli předchozího rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a ani zdejší soud o jakémkoli jiném rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce nerozhodoval. Zástupce žalobce tedy patrně podal žalobu natolik typizovanou, že se její obsah částečně mýjí s věcí žalobce.
31. Ze shora uvedených důvodů krajský soud zamítl podanou žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k jemu zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný nařízení jednání výslovně nepožadoval.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. února 2022

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce